

Jan Balog – boxer

Kdy jste začal sportovat a kdo Vás ke sportu přivedl?

Sportovat jsem začal v jedenácti letech v Košicích, kde jsem se narodil. K boxu mě dovedl můj starší bratr.

Jak často jste trénoval?

Trénoval jsem v podstatě každý den.

Jakou jste měl motivaci a jak jste překonával chvíle, kdy se Vám nechtělo na trénink?

Motivaci jsem měl hodně velikou, chtěl jsem se vyrovnat svému bratrovi. Jinak to nebylo vůbec lehké, hodně to bolelo. Přesto jsem chtěl mít medaili na krku a tak jsem pokaždé šel na trénink a makal.

Co Vám sport přinesl a naopak vzal?

Sport mi přinesl do života radost a společenské uznání. Vzal mi můj volný čas.

Jak se k Vám chovali Vaši spoluhráči a trenéři? Cítil jste nějaký rozdíl, protože jste Rom?

Trenéři se ke mně chovali slušně, vždy mě podporovali a měli mě rádi. Hodně mi fandili. Našel jsem si hodně kamarádů v klubu a dodnes se setkáváme. To, že jsem Rom, nikoho nezajímalo.

Podporovala Vás rodina? A co Vaši kamarádi, sousedé?

Rodina mi fandila, ale nijak zvlášť mě nepodporovala. Sousedé mi fandili.

Jaké jsou Vaše nejcennější sportovní úspěchy?

Jsem mistr ČSR, ČSSR.

Pomohl Vám sport ve Vašem dalším profesním a rodinném životě?

Box mi pomohl ke vzdělání.

Znáte ještě někoho z romských sportovců?

Znám mnoho romských sportovců (fotbal, box, hokej).

Budete vést nebo vedete ke sportu svoje děti?

Ano, své děti vedu ke sportu a podporuji je.

Co byste poradil dětem, proč by měly sportovat?

Sport upevňuje charakter a disciplínu.

Lukrecius Chang – kickboxer a rapper

Kdy jste začal sportovat a kdo Vás ke sportu přivedl?

S bojovým uměním a celkově se sportem jsem začal ve 4 letech. A kdo mě k tomu přivedl? V té době vlastně byly kazety VHS, a na nich různé filmy s Van Dammem a Bruce Lee a všichni takoví ti akční hrdinové, a já jsem byl takový samouk, takže jsem trénoval podle té televize, a později mne k tomu vedl můj otec. Ten mě poté přihlásil do různých kroužků, to ještě nebyly kluby, a tak to vlastně celé začalo. Takže díky těm hercům a všemu jsem viděl, že to vlastně funguje, že to jde, takže jsem to doma zkoušel.

Jak často jste trénoval?

Každý den, to bylo furt, to nešlo... člověk třeba seděl v lavici, vůbec nepřemýšlel nad tím učivem, a měl v hlavě úplně jiné myšlenky, jak zkouší techniky, různé kopy, údery, takže ten člověk, když se do toho pustí, tak pořád. Dá se říct skoro „everyday“, stále, jakože i když člověk nedělá kliky, třeba to nemusí, ale ten boj v té mysli je třikrát významnější než ta fyzická, takže psychická příprava je také důležitá na ten trénink.

A vy jste pak dále docházel na tréninky do nějakého klubu?

Jo, tady v Karviné bylo hodně klubů, co jsem navštěvoval. Jako děcko by mě nepustili do cizího města. Takže tady různě, ale tady byly v té době docela kvalitní kluby, na tu dobu tady měla Karviná docela kvalitní bojovníky.

Jakou jste měl motivaci a jak jste překonával chvíle, kdy se Vám nechtělo na trénink?

Když se mi nechtělo na trénink, spíš se mi vždycky chtělo, třeba jsem dostal dělo ve škole, tak mě nepustili. A jakou jsem měl motivaci? Vlastně jsem si myslel, že být akční hrdina je povolání.

Co Vám ten sport přinesl a co naopak vzal?

Přinesl mi nové myšlení, a vyvíjení se, jak fyzicky, tak psychicky. Co mi vzal? Prachy. Vzal mi docela dost financí, času nelituju, protože čas se mi vrátil, ale ty prachy, to vzalo. Platil jsem si tréninky.

Jak se k Vám chovali Vaší spoluhráči, trenéři? Cítil jste nějaký rozdíl, protože jste Rom?

V té chvíli, když jsem já začínal, tak vlastně tady byl těžký rasismus, si pamatuju ještě skinheady, jak tady chodili po naší škole, a vlastně kvůli nim jsem měl stále problémy, protože mě jakoby stále napadali, takže s těma jsem se vlastně rval celou dobu, než jsme byli kamarádi. A chovali se všichni ke mně jakoby s úctou, ale vždycky se našel nějaký blbeček, který si to se mnou chtěl rozdat, že vlastně nečekal jsem na to, že mě zbije, spíše jsem začal útočit já, dá se říct, že silnější vyhrává, a ten kdo útočí, tak ten vítězí, a toho jsem se držel celou dobu. Protože takhle to mi řekl můj děda a tohle i platilo a platí dodnes.

Podporovala Vás rodina? A co Vaší kamarádi/sousedé?

Tak rodina mě podporovala ve všech směrech, protože jsem se neflákal venku jako ostatní, takže jsem vlastně chodil na tréninky, přišel jsem ze školy, odhodil tašku a šel jsem na trénink, a kamarádi, ti ze mě měli takového, jak bych to řekl, když se nudili, tak „ukaz kopačku“, „ukaz roštěp“, a že jsem byl takový jejich šašek. Ale jako zároveň oni se ve mně vlastně viděli, takže jsem jim dělal show, oni se bavili a přitom mne obdivovali. Takže to bylo takové vzájemné, takové kamarádké.

Pomohl Vám sport ve Vašem dalším profesním a rodinném životě?

Pomohl mi, protože mi ve spoustě věcech zachránil situace, takové ty životní, a já bych řekl, že vlastně když člověk dosáhne toho, že má rodinu, takže vlastně musí umět svoji rodinu bránit. Pokud vlastně v dnešní době nevládníte nějakou zbraň u sebe a neděláte povolání třeba jako já (pozn. Asistent prevence, trenér bojového umění), tak je to špatně. V dnešní

době se člověk musí umět bránit, jsou i kurzy sebeobrany pro ženy a pro staré, takže to všechno prostě doporučuju, a já bych řekl, že profesní život v bojovém umění je skvělý.

Znáte ještě někoho z romských sportovců?

Znám jich několik, ale místní legenda je Edmund Balog, který vlastně protlačil v Karvině kickbox, a nakonec jsme zjistili, že jsme i rodina, tak jsme to dali prostě spolu dohromady a od té doby jsem začal dělat naplno kickbox, protože do té doby jsem dělal karate, kung fu, jitsu a tak. A on začal s tím kicboxem, takže je vlastně takový průkopník na severní Moravě a vlastně i strážník.

A znáte někoho ještě z jiného sportovního odvětví než z bojových umění?

Já jsem se pohyboval vlastně jenom v tomhle světě. Kdysi bych řekl, že hodně sportovců bylo Romů, a to z Čech, a byli výborní, ale když dneska přijdu na nějaký turnaj, tak jsem tam sám. Že ti kluci už toho vlastně nechali, přestali tomu věřit.

Vy se tedy stále aktivně účastníte turnajů?

Ano, stále jsem aktivní, jako z těch starých, nemyslím dneska ty mladé. Ale z těch starých už nepotkám nikoho na těch turnajích, třeba ani žádného trenéra nebo někoho, kdo třeba podával ručníky, nejsou už tam ti kluci no. Dneska už tam nejsou, dneska už jsem tam sám ze všech starých, což mě docela mrzí.

Proč si myslíte, že by děti měly sportovat?

Proč? Aby neseděly na facebooku. Tak protože je to nějaká sebedisciplína, že to děcko má nějaké povinnosti, že jak přijde domů, tak si udělá úkoly a pak musí jít na ten trénink. Vlastně je to o těch rodičích, vlastně oni jej do něčeho tlačí a chtějí, aby ty děcka něco uměly. Ať to není, že všechny ty malé děcka jsou tlusté, sedí doma, jenom vypisují na facebooku, takže s tím já nesouhlasím a taky chodím na besedy a snažím se ty děcka nějak motivovat, tahat je k

sobě na trénink. Oni vlastně chtějí, ale je to pro ně třeba daleko nebo finančně náročné a stalo se, že i dokonce pár lidí byli výjimky, šli se mnou a chodí doted. Vlastně ta motivace z mojí strany je tam velká, ale záleží to vlastně na těch rodičích, jak je budou vést.

Budete vést ke sportu svoje děti?

Já mám holčičku, ke sportu jí vést budu určitě, protože i kdyby dělala jakékoli taneční, tak vlastně ona to bude mít po mně, to už na ní vidím dneska, já prostě sedím a ona mě bouchne, má sílu, takže to vlastně cítím, takže určitě ji povedu k nějakému tomu sportu, že by jsem chtěl, aby ona třeba soutěžila v disciplíně kataforma, což jsou vlastně ty ženské "katy" a je to takový taekwondo-balet, přemety, výskoky, dělá se s mečem a takové ty věci, takže si myslím, že tohle by ji možná pasovalo.

Co byste poradil dětem, proč by měly sportovat?

Proč by měly sportovat? Aby si v životě něco dokázaly. Že nejenom dokážou pomlouvat "hele ten je takový, ten je takový", ale spíš se dívat na sebe a šokovat ty druhé, že oni sedí doma na zadku, nebo před barákem na lavičce a mají hubu plnou keců, ale ten druhý se sebere a jde něco dělat. Po tréninku se samozřejmě bude cítit líp. Buď pochopí tuto disciplínu, tyto věci a tyto myšlenky, člověk tomu musí věřit, pokud tomu nevěří a dělá to jen s nucením druhých, tak to je špatně. Takže on sám vlastně musí první věřit té myšlence, že to chce, že se s tím dá třeba žít, což je vlastně ta motivace, že dneska je té práce málo a do sportu se cpe hodně peněz, takže vlastně bude buď hokejista, fotbalista, bojovník, ale uvěřit té myšlence, to je základ toho, té podstaty toho, proč vlastně vstanu a jdu na ten trénink a tam si budu mordovat to tělo. Tam je vlastně nějaký ten sen.

Děkuji za rozhovor a přeji mnoho úspěchů.

RM
ehocout.splu

